

BANA BİR MASAL(!) ANLAT BABA...

Ertan Alp

- Yakamoz saatlerinde rüyalarımı toplamaya gidiyorum deniz kenarına. Gündüzleyin ışık çok yakıyor ruhumu. Gece ay ışığının denizi öpmesi sözcüklerime daha iyi geliyor nedense. Bulutsuz ve pussuz havaları kollayarak geceye inen insanların gölgelelerinin ardından iskelenin yolunu tutuyorum. Onlar, yenisinin beton zemininde denize nazır mutluluk anlarını denizin tuzlu sularıyla yıkarken ben, eskisinin yanında çürümeye yüz tutmuş tahta blokların karşısında ufukta sona eren ışıltıyı gözlerime kazıyorum. Çocuk alışkanlığı; bu büyüün peşinden sürüklenirken evdeki hayallerimi kıyılara taşıyorum hep. Uzaklardan gelen martı çığlıkları, kendi nasipleri için birazcık ışığa kendilerini verircesine gece mesaisine çıkarken ben, düşlerimin bu çığlıklarla dağılmasından korkuyorum. Hemen yakınimdaki balıkçı kulübesinin önünden geçen dağınık yürüyüşlü adam, yakamozları alıp dağıtıyor o uzun gölgesiyle. Çocukken gölgemden korkarmışım ben. Masallardan aklıma kazınan sahnelerle yürürken bir dev karısının beni takip ettiğini hayal edermişim. Beni yakaladığında dev karısının çocuklarının eline düşeceğim hâli düşündükçe gizli aynalar yaratmışım kendime. Sırrı başka dünyalara açılan bu aynaların içinden geçerek annemin sıcak ve şefkatli kollarına atarmışım kendimi. Evden nedensiz kaçıp ılık yaz akşamlarında yakamoz saatinde kendimle buluşmaya gittiğimde aklımda bir örümcek ağ gibi yuvalanan yalnızlık değil, işte bu dev gölgelerin yarattığı bilinçaltı kırıklarıdır. Bir yandan denizin bir sıcak nefes gibi yanağıma dokunan öpücüğü, diğer yandan karaların denizle savaşıyor gölgeleri o tedirgin masalları uyandırıyor içimde. Gizli bir yerlerde kendimi arıyorum. Masalları denizin derinliklerine

fırlatıp gözlerime eski iskelenin küf kokusunu sürüyorum. Tuzlu havanın tenimde yarattığı titreme kendime getiriyor beni...

Yeni bir masalın çocuksu sözcükleri geceye inerken ay, daha bir tutuyor sözcüklerimin uzayıp giden yüzlerini. Yeni yetme bir çift ayakkabı boyacısının önünden geçerken üst üste koyduğum görüntünün telleri kanatarak sıkıyor bedenimi. Çift, hafif bir yalpalamayla boyacının uzun ve kirli sakallarından kaçmak istercesine adımlarını hızlandırarak iskelenin ucuna atıyorlar kendilerini. Yarım masalların okuldaki eksik cümlelerime etkisini düşünüyorum birden.

Bana bir masal (!) anlat baba, içimi seninle tamamlıyorum!

Çekirdekçinin önünden geçen küçük bir kız çocuğu, gözleriyle zamanı lehine çevirmeye çalışıyor sanki. Yakamozun içine düşmeye müsait bir başka çocuk ise usul usul dondurmasını yalarken süt tozlarının şekerle aldatılmasını geçiriyorum aklımdan. Bakışlarındaki ışıltıyı kaybetmesine gönlüm elvermediği için kusuyorum sözcüklerimi içimdeki derin mağaraya. Annemden hatıra kalan...

Yakamoz saatlerinde rüyalarımı toplamaya gidiyorum deniz kenarına. Masallardan arta kalan kirli ve eprimiş elbiselerini dikmeye uğraşıyorum ruhumun. Eski iskelenin yaşlılığını sürdürdüğü yerde tutup dilimin ucundakileri denize fısıldıyorum. Balıkçı kulübesinin o mutat gıcirtısı kıyıyı doldursa da bazen saç sakalı birbirine karışmış -bu yaz vakti serinliğinde- yaşlı balıkçının yanıma gelip oturmasını ne çok istiyorum! Salaş meyhanelerinin kokusu üstüne sinmiş bir hâlde sokaklara karışırken hangi çocukları nasıl büyüttüğünü hayal ediyorum birden. Evlenmemişse içindeki çocuğun babasından beklediği masalları dinlemek istiyorum. Şimdi yanıma gelse diyorum, yaz gününde bile üstünden çıkarmadığı sonbahar işi geceliğinin koynunda sakladığı o ince kitabı mahremiyetinden kurtarıp kokusunu denizin yanık gözlerine sürmesini bekliyorum. O ince kitabın yakamozları nasıl çıldırttığını size anlatamam. Nasıl kendinden geçirdiğini, sevgilini en tutkulu öpücüğünün dudaklarında hissettiğin anı hatırlatırcasına ışıltıları kendinden geçirdiğini ancak ve ancak bu ince kitap anlatabilir sizlere. Aslında anlatmak değildir muradı, denize daha yakın olmaktır. Sesini insanların sesine yedirmeden, gözlerini onların uğultularına kaptırmadan, varlığını onların zamansal geçişliliğine kurban etmeden herkesin duyduğu ancak anlamlandıramadığı bir şarkıyı mırıldanmak istiyordu sadece.

Bana bir masal (!) anlat baba, kıyılarımdaki siperlerimi seninle temizliyorum.

Varlığın gürültüsü iyiden iyiye kabuğuna çekilirken koynundan çıkaracağı o ince kitapla çocukların masum yüzlerini yakalıyorum birden. Ağzıları şeker, dondurma ve mısırlarla bulaşıklanmış bir yığın yakamoz kelebekleri yağıyor gözlerime usul usul. Kitaba dokunmak istediğim anlarda yaşadığım çekingenlik ve tutukluluk hâline benzer bir hâl saplanıyor ellerimin dokunduğu ılık deniz kumlarına. Sağımdaki ve solumdaki boşluğu bu görüntülerle doldururken kulübenin emektar ışıklarının denize yansıdığını keşfediyorum ani bir irkilemeyle. Şehrin üstünden birkaç martı geçiyor karanlığı delmek istercesine. Dalgalar hızını arttırıyor her nedense. Nesne daha bir hızlanıyor. Madde ruhunu kaybediyor denize doğru.

Yakamoz saatlerinde rüyalarımı toplamaya gidiyorum deniz kenarına. Evden çaldığım çocukluk alışkanlığı masalları uçurup götürüyor, hışırtılarını inceden inceye duyduğum o ince kitap... Denizin ve yakamozun koynundan ayrılıp kendi kabuğuna çekilen yaralı hayvanlar gibi kaybediyorum varlığımı. Dede olduğunu varsaydığım yaşlı bir adamla elini tuttuğu torunu iri ve soran gözlerini sanki bana dikmişler, bir şeyler anlatmak istiyorlar. Denizin ayaklarını ıslattığını fark ettiğim anda salaş meyhanelerin gediklisinin ince sesini hafif hafif duyuyorum uzaktan. Sese, denizin şimdi eskisinden daha hızlı çarpan dalgalarının sesleriyle ay yığınlarının dinginliği karışıkça dudaklarının arasından çıkan o büyümlü sözcüklerin ruhunu okuyamamak içimi geriyor birden. Deli bir martının neredeyse kafamın üstünde yaptığı çılgın dansla irkilip saçına ve sakalının tarihi kokusuna sinmiş salaş ruhlunun koynundan çıkardığı ama her nedense bana bir türlü okumadığı kitabın ince sesleri annemin seslerine karışıyor.

Bana bir masal (!) anlat baba, sözcüklerin acısını seninle sağaltıyorum.

Dayanamıyorum, yaşlı ve yorgun iskelenin yanından kalkıp kulübeye doğru yürüyorum yavaş yavaş... Kulübenin pejmürde perdelerini gördükçe ve deniz kokan tahtalarının kokusunu aldıkça evden kaçarken hızlıca cebime sokuşturduğum teksir kâğıtlarının varlığını hatırlıyorum birden. Korkak ve ürkek bir kuşun yemine canı ağzında yaklaşması gibi adımlarımı sakınlı ve tutuk bir şekilde batırıyorum kumlara. Yakamozun çocukları yavaş yavaş evlerinin mahremiyetine kendilerini atarlarken rüyalarımı ve tedirgin masallarımı kıyıda bırakarak, denizin ve karanlık martıların seslerini yüreğime hapsederek açıyorum yılların acısıyla gıcırdayan kapıyı:

.....oDaYa DoLaN uZuN Ve VaHŞi BiR aLFaBe GıCıRTıSı.....

Bana bir masal (!) anlat baba, tenimdeki kiri ancak sesinle unutuyorum...

Eve döneceğim önünde sonunda, gözlerim arayacak bazı tamamlanmamışlıkları. Bazı anıların gıcirtısı, bazı oyuncakların daima kırık ve kanyan varlıkları beni beklese de üzerimde gezdirdiğim bu gece isleri bir nebze olsun unutturacak köşede eprimiş duran masal kahramanlarımı. Sözcüklerini ve imgelerini aramaktan yorulmuş bu alfabe gıcirtısını yüreğimin kuytu bir köşesine ekleyerek seslerin ve kokuların yalnızlaştığı saatlere karışıyorum. Biliyorum, içimdeki çocuk bana sımsıkı sarılmama bağırsa da babasına hiçbir zaman sıkı sıkı sarılmamış bir çocuğun buruk eksikliğiyle denizin tuzlu nefesini geride bırakarak eve döneceğim. Odaların köşelerinde masumca beni bekleyen kırık ve yalnız oyuncakları şöyle bir süzüp koca bir alfabeyi sadece aynaların içine hapsedeceğim. Kıyıların, insanların ve martıların seslerine bıraktığım birçok eksik heceyi kırdığım ve tamirine yıllarca sözcükleri hasrettiğim oyuncakların kaderine eklemeyeceğim. Suskun ve derin bir hoşça kal, annemin perdelerde kalan el izleri, odalara daima dolan bir aşkın hiç eskimeyen papatya kokusu, ürkek ve küçük bir kızıdan aldığım doğum günü notları, her birinde kırlangıçlardan kalan göz izleriyle çığırtnan şiirler, öksesinde beni bekleyen mavi bir kumaş kuş, boyacı çocuklardan ödünç aldığım kimsesiz ve aşksız bakışlar, deniz kulübelerinden sessizce götürdüğüm daima soluk yüzler. Önünde sonunda eve döneceğim, biliyorum. Yakamoz ve geceye inat irkilten martı sesleri arkamda kendi var oluşlarını sürdürürken kapı önünde beklettiğim eski ayakkabılarımı mukadder tekrar göreceğim. Yastıklara bıraktığım eski püskü kâğıtlar bana hiç gülümsemeyecek, biliyorum.

Bana bir masal (!) baba, bu alfabe çok ağır gelir sensiz eksiklerime...